

českých turistů, kteří mě míjeli v opačném směru.

„Ty jedeš do Gerníku?“

„Sám? A to jako vážně?“

„Fakt si myslíš, že se tam tímhle terénem dostaneš?“

A tak cesta plynula docela pomalu. Mimo jiné proto, že jsem několikrát dorazil na neoznačené rozcestí a nevěděl, kudy dál. Opravdu se štěstím a snad i s trochou orientačního smyslu jsem nakonec vždy zvolil tu správnou odbočku a po zhruba třech hodinách konečně dorazil do Gerníku. I když byl tento krátký přejezd náročný, pro mě byl úžasný a z mnoha důvodů nezapomenutelný.

České vesničky by se daly obecně charakterizovat jako malé a skromné osady, taková malebná horská zákoutí. V žádné samozřejmě nesmí chybět hospůdka s dobrým pivem, zde však zároveň slouží nejen pro občerstvení, ale nahrazují také obchod, informační centrum, neoficiální kancelář pro zajištění ubytování nebo dopravy (do vedlejší vesnice nebo klidně až do Čech), zkrátka cokoli je potřeba. A k tomu všemu je opravdu příjemné, že tak daleko od domova nenarazíte na jazykovou bariéru, téměř všechno je psáno a dáno v češtině. Česky se mluví v hospodě i před ní, děti na ulici křičí také česky, našich turistů na výletě či dovolené je zde opravdu spousta... Prostě pohoda.

V Gerníku jsem se zabydlel. Nejprve jsem se pořádně dosyta najedl poctivého a chutného guláše s domácím chlebem a papričkami a poté si našel ubytování v soukromí. Jednalo se o typické stavení na dědině. Suchý záchod, voda ohřívána na kamnech a hlavně dobroty vlastní výroby včetně másla a sýrů, domácího chleba, úžasně marmelády z višní a ostružin a samozřejmě pálenky.

Pořád mi něco nabízeli – když už jsem si myslel, že mám

Cyklocesta do Slovinska, Hlohovec - Slovensko, 2015

Budapešť – Maďarsko, 2015

